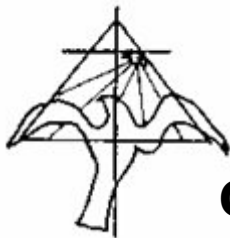

4

duben
2008

Košířský farní list

Duben

CÍRKEV V SOUŽITÍ SE SYNAGOGOU

Sk 2,42-7

Člověk, který si myslí, že je ideální, působí trapným dojmem. Totéž může platit o členech společnosti, kteří o svém seskupení prohlašují, že je naprosto bezvadné – ideální. Něco jiného je však v případě, kdy je někdo o určitém ideálu lidství přesvědčen a snaží se jej, i když třeba nedokonale, s obtížemi a neúspěchy uskutečňovat i ve spojení s jinými takto „idealisticky“ zaměřenými jedinci.

Tento model mravního a duchovního idealismu je patrný nejen v prvotní obci věřících, o níž dnes čteme, že „setrvali v apoštolském učení, v (bratrském) společenství, v lámání chleba a v modlitbách“ (Sk 2,42), ale provází církev celou její další existencí. Vždy znovu a znovu, v každé době se neúnavně probouzí žízňivá touha po ideálu po hodnotném životě víry a lásky, tak jako v Jeruzalémě brzy po Kristově vzkříšení.

Kdo tuto ušlechtilou touhu podněcuje? Je to Ježíšův Duch, kterého slíbil a také seslal na ty, kteří v něho uvěřili a světili se do jeho služby. Duch Pravdy, který sjednocuje Kristovy učedníky ve vyznání ryzí víry obsažené v apoštolském učení, Duch Lásky, který sjednocuje srdce věřících bratrským poutem, jak připomíná apoštol: „Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha svatého, který nám byl dán“ (Řím 5,5).

V jeruzalémské církevní obci byli ke Kristu obrácení židé, kteří dobře znali ze synagogální bohoslužby úvodní slova 133. žalmu: „Jak dobré a jak mile je, když bratři bydlí pospolu“. Tento výrok mohl pocházet ze souboru výroků o jednotě příbuzných (srov. Dt 25,5). V souvislosti žalmu se však jistě týká bratrské harmonie v Hospodinově obci. Jelikož se v dalších verších objevuje postava Árona, je pravděpodobné, že přitom jede v první řadě o kultovní personál.

Pán Ježíš ustanovil eucharistii v židovském náboženském prostředí. Účastníky první mše svaté v historii byli Židé – nejen v etnickém smyslu, jako lidé židovské národnosti, ale také – a to je v tomto případě důležitější – v náboženském významu, jako vyznavači judaismu. Syn Boží se stal konkrétním člověkem, patřil ke konkrétnímu národu a konkrétnímu náboženství. V tom spočívá tajemství vtělení. Kristus byl Žid, praktikující své náboženství, řídil se Mojžíšovým zákonem – jak to lapidárně říká sv. Pavel v listu Galatánům: „Poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, podrobeného zákonu“ (Gal 4,4). Připomínaná žena a sv. Josef dali Božímu Synu lidskou – a rovněž náboženskou – výchovu. Snadno si můžeme představit, jak ho učili modlitebním textům a vodili do synagogy – domu modlitby židovské komunity. Kristus pak během svého veřejného působení navštěvoval často galilejské synagogy, zvláště byla jeho návštěva synagogy v Nazaretě, kde se setkal s odmítnutím ze strany obyvatel města, ve kterém vyrostl. (srov. Lk 4,16-30) Řeč zapsanou u sv. Jana, ve které přislíbil svátost eucharistie, pronesl v synagoze v Kafarnaum (Jan 6,59). Sv. Pavel na svých apoštolských cestách nejednou hlásal v domech modlitby židovské diaspory v oblasti Středozemního moře. Křesťané převzali ze synagogy liturgii slova a doplnili ji o texty z Nového zákona – tak jako Kristus a apoštolové připojovali ke čtením synagogální bohoslužby hlásání Radostné zprávy. Církev navždy spojila eucharistii s liturgií slova a nikdy v ní nepřestala využívat Starého zákona – ne vždy ve formě čtení, ale přinejmenším sahala po starozákonních žalmech. (A. Kowalski : K židovským kořenům)

V eucharistickém shromáždění bylo možné navazovat na pojetí vzájemné soudržnosti, kterou vytváří Ten, kterého vzývají a milují. První křesťané v Jeruzalémě i na jiných místech však při eucharistické bohoslužbě prožívali to, co postrádala synagoga: přítomnost Ježíšova Ducha a

jeho uzdravující sílu navenek i uvnitř znovuzrozením. Bez eucharistie nemohli žít, byla pro ně skutečným pramenem, středem a vrcholem duchovního života. V eucharistii žije a zůstává Pán Ježíš a církevní obec vyrůstá z eucharistie, napojením na Krista se v eucharistii tvoří církev – Kristovo tajemné Tělo. Pán Ježíš je První nejen v chronologickém, ale i v ontologickém smyslu, je od věčnosti a vychází vstříc člověku ve své lásce. Při slavení eucharistie je dána příležitost setkat se s touto láskou a nechat se jí utvářet. (srov. Posynodální apoštolská exhortace *Sacramentum caritatis* papeže Benedikta XVI. O Eucharistii, zdroji a vrcholu života a poslání církve)

„Všichni kteří přijali víru, drželi pevně pohromadě a měli všechno společné.“(Sk 2,44) Láska Kristova, kterou přijímali zvláště ze společného slavení eucharistie působila v jejich srdci, a tak bez vnějšího tlaku, ochotně a dobrovolně pomáhali jeden druhému v jakémkoli nedostatku sdílením hodnot i v hmotné oblasti. Láska Kristova jim bránila nechávat někoho v nouzi a bídě. Takže dokonce: „Prodávali všechn svůj majetek a dělili ho mezi všechny, jak kdo potřeboval“(v.45) Nešlo o nějaký model vlastnictví vynucený politickou mocí, ale o spontánní pohyb v síle Božího Ducha, který se později projevuje v životě řeholních komunit.

Židé, kteří v Jeruzalémě přijali v Ježíši Mesiáše – Pomazaného Páně, se považují za pravé Izraelity a horlivě konají všechny povinnosti zbožného potomka Abraháмова: „Každý den zůstávali svorně v chrámu“...(v. 46) Po zničení jeruzalémského chrámu zůstává pro ně živý Chrám v osobě Pána Ježíše, kolem Něho a v Něm se shromažďují při „lámání chleba a jedí pokrm v radosti a s upřímností srdce chválí Boha“...(v. 46)

U těch, kteří nebyli v zajetí lži a nenávisti, ale toužili po pravdě a lásce „se těšili všeobecné oblibě“(v.47) A právě v jejich srdci nechyběla potřebná dispozice k tomu, aby „Pán rozmnožoval den co den počet povolanych ke spáse a církvi“(v. 47)

Schopnost žít pro jasný ideál je dána každému člověku. Jedinec i společnost bez ideálů upadá do skepse a cynismu. Dokonalý ideál lidství se projevuje v Pánu Ježíši – pravém Mesiáši. Stává se Cestou nejprve pro židy a potom i pro ostatní národy. Jdou za ním ti, kteří se rozhodli žít pro ideál, i když s pokorou uznávají, že se jim to na zemi nemůže dařit ideálně.

P. Lohel Klindera O.Praem.

Liturgický kalendář

2. středa	Sv. Františka z Pauly, poustevníka
4. pátek	Sv. Isodora, biskupa a mučedníka První pátek v měsíci
5. sobota	Sv. Vincence Ferrerského, kněze První sobota v měsíci
6. neděle	3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
7. pondělí	Památka sv. Jana Křtitele dela Salle, kněze
11. pátek	Sv. Stanislava, biskupa a mučedníka
13. neděle	4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ Den modliteb za povolání k duchovnímu stavu VÝROČNÍ DEN ZVOLENÍ PAPEŽE BENEDIKTA XVI.
19. sobota	5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
20. neděle	sv. Anselma, biskupa a učitele církve
21. pondělí	Svátek sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka,
23. středa	hlavního patrona pražské arcidiecéze Sv. Jiří mučedníka
24. čtvrtek	Svátek Obrácení sv. Augustina, biskupa a učitele církve
25. pátek	Svátek sv. Marka, evangelisty
26. sobota	Sv. Ludolfa, biskupa a mučedníka premonstrátského řádu
27. neděle	6. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
28. pondělí	Sv. Petra Chanela, kněze a mučedníka Sv. Ludvíka Marie Grigniona z Montfortu, kněze
29. úterý	Svátek sv. Kateřiny sienské, panny a učitelky církve, patronky Evropy
30. středa	Sv. Zikmunda, mučedníka Sv. Pia V., papeže

Oznámení

- ✓ **Biblické katecheze o životě Pána Ježíše budou pokračovat v sobotu 5. a 19. dubna** po skončení bohoslužeb ve farním sále sv. Jana Nep.
- ✓ **V sobotu 12. dubna bude další promítání filmu od 18.15 hod. ve farním sále.**
- ✓ **V pátek 25. dubna v 19.00 hod.** se ve farním sále sv. Jana Nep. uskuteční přednáška Ing. Václava Drába: „**Historie relikviáře sv. Maura**“.
- ✓ **Autobusový farní zájezd do Lokte a Bečova nad Teplou se uskuteční v sobotu 24. května 2008.** Odjezd účastníků bude v 8.00 hod. od kostela sv. Jana Nep. Zájemci se mohou přihlašovat už nyní v sákrstíích našich košířských kostelů.
- ✓ **V sobotu 3. května v 18,15 (po večerní bohoslužbě) manželé A. a J. Kottovi promluví o své cestě po stopách Ježíšových ve Svaté zemi.** Zážitky z pouti, kterou duchovně doprovázel P. Jan Dlouhý, budou dokumentovat svým video záznamem.

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané dne 14. března 2008 v kostele Nejsvětější Trojice v Košířích

Přítomní: P. Lohelius, Václav Funda, Jan Havel, Stanislav Hojek, Elena Horáková, Jan Nekula a Stanislav Dobeš

Program: 1. Kontrola minulého zápisu
2. Příprava Valné hromady Společnosti, návrh složení nového výboru
3. Technické záležitosti a rozprava

Ad 1. Zápis z minulé schůze byl přečten, projednán a schválen. Pozornost byla věnována zejména přípravě Valné hromady Společnosti, která je svolána na neděli 25. května po misse u sv. Jana. Na tomto shromáždění bude zvolen nový výbor pro příští období.

Ad 2. Na Valné hromadě bude přednesena zpráva o činnosti výboru za uplynulé období, schválení návrhu složení a volba nového výboru a ER. Pořad nedělních bohoslužeb včetně mše sv. v 11:00 hod u Nejsv. Trojice zůstane nezměněn.

Byl přednesen, projednán a schválen tento návrh složení výboru společnosti:

Vít Bobysud, Václav Dráb, Stanislav Dobeš, Václav Funda, Jan Havel, Stanislav Hojek, Elena Horáková a Ondřej Vaněček. Do ER je navržen Stanislav Hojek a Jan Fridrich. V čele obou těchto orgánů stojí P. Lohelius Klindera z titulu správce farnosti.

Ad 3. U Nejsv. Trojice došlo k poruše topného zařízení. O prohlídku resp odstranění závady požádá P. Lohel Ing. Dajbycha, bude-li to třeba, požádá stav. Havel o zásah odbornou firmu Weishauf, která vytápěcí kotel před lety dodala.

Lavice u Nejsv Trojice dle vyjádření pozvaného experta není třeba ještě měnit za nové, pro lavice v kapli sv Václava čekáme na dodání návrhu od výrobce, aby mohl být projednán a ev akceptován. K vytápění do lavic u sv Jana se rozvinula širší debata. Bude vhodné k jeho pořízení vyhlásit snad i několik účelových sbírek, aby podle možnosti do začátku příští topné sezony bylo možno objednat a instalovat uvažované topné rohože.

Příští schůze bude v pátek 11. dubna tr. na místě obvyklém.

V průběhu jednání zaznamenal

Stanislav Dobeš

Sv. Izidor Sevillský

biskup a učitel Církve

památko 4. dubna

Starověká Hispánie, dnešní Španělsko, byla provincie římské říše a křesťanství se tam dostalo poměrně brzy. Připomeňme úmysl sv. Pavla navštívit Hispánii (Řím 15, 24 a 28) i když se pravděpodobně neuskutečnil. Lze předpokládat, že už ve 3. století zde byl bohatý a dobře organizovaný církevní život. V době stěhování národů prošli Hispánií germánské Vandalové do Afriky a Vizigóti se zde usadili a vládli skoro dvě stě let. Byli, jako většina germánských kmenů, ariánského vyznání, které neuznává božství Ježíše Krista.

Sv. Izidor se narodil ve španělské Cartageně asi r. 560 ve vznešené rodině. Byl nejmladší ze čtyř sourozenců. Vzdělání získal v katedrální škole v Seville, kde byl jeho starší bratr Leander arcibiskupem. Taková škola byla v Hispánii jediná a působili tam vynikající učitelé. Jeho druhý bratr Fulgentius byl biskupem v Astigi a sestra Florentina byla řeholnice.

Po smrti svého bratra se okolo r. 600 stal jeho nástupcem. Vizigótské králové již v době Leanderově opustili ariánství a přijali katolickou víru. Dlouhá doba, po kterou Izidor zastával arcibiskupský úřad (zemřel 4. dubna 636), byla poznamenána setkáváním antické vzdělanosti s cizími vlivy a začínala se formovat nová civilizace. Hispano-římské obyvatelstvo začalo po přechodu Vizigótů na katolictví uznávat jejich vládu. Izidor si uvědomoval nutnost asimilovat cizí elementy a vytvořit jeden národ s jedinou vírou. Velký důraz kladl na vzdělání. Říkal, že při modlitbě mluví člověk k Bohu a při četbě mluví Bůh k člověku.

Ve Španělsku se konaly místní koncily. Nejdůležitější byl v r. 633 v Toledu (to bylo hlavní město). Tam byl Izidor vůdčí osobností a prosadil, aby školy podobné škole v Seville byly zřízeny ve všech diecézích. Zasadil se i o sjednocení liturgie v zemi. Podporoval i studium práva a medicíny. Osmý koncil v Toledu r. 653 ho prohlásil za "vynikajícího učitele a velkou ozdobu katolické církve".

Neuvěřitelné je svým rozsahem jeho dílo spisovatelské a všechna jeho díla tu nemůžeme ani vyjmenovat. Snažil se zachytit veškeré znalosti antického světa a to nejen filosofické a teologické, ale i přírodovědné a historické. Čerpal při tom ze spisů mnoha jiných autorů. Nejvíce jsou známy jeho "Etymologiae". Toto dílo bylo příručkou studentů po celý středověk. Jsou rozděleny do 20 knih s velmi širokým obsahem. (Poznamenejme jako perličku, že popisuje i užívání chmele při vaření piva.) Dílo "Sententiarum libri tres" je souhrn morální a dogmatické teologie. Izidor velmi podporoval řeholní život a pro řeholníky napsal „Regula monachorum“, pravidla řeholního života. Jestli sám Izidor byl mnichem není jasné. Pro dějepisectví jsou jedinečné jeho "Dějiny Gótů, Vandalů a Svěbů". Ve svém díle zachoval mnoho antických znalostí, které nejsou odjinud známy, protože původní prameny se ztratily.

Přestože celkem nedlouho po jeho smrti bylo Španělsko dobyté (mezi roky 711 až 719) na mnoho století Araby, křesťanství tam dále žilo a přežilo. To je i zásluha sv. Izidora, který byl vynikajícím organizátorem církevního života. V 11. století bylo jeho tělo přeneseno do nové baziliky v městě León a tam je uloženo dodnes.

Učitelem Církve byl prohlášen papežem Inocencem XIII. r. 1722.

Podle pramenů z Internetu (Cath.Enc., Heiligenlexikon) a j.

M.P.

OKÉNKO VÍRY

Církev: Boží lid, Kristovo tělo, chrám Ducha Svatého

153. Proč je církev Božím lidem?

Církev je Božím lidem, protože Bůh nechtěl posvětit a spasit lidi osamocené, ale chtěl z nich vytvořit jediný lid, sjednocený působením jednoty Otce i Syna i Ducha Svatého.

154. Jaké jsou charakteristické rysy Božího lidu?

Boží lid, jehož členem se člověk stává vírou v Krista a křtem, má svůj *původ* v Bohu Otci, jeho *hlavou* je Ježíš Kristus, *stavem* důstojnost a svoboda Božích dětí, *zákonem* nové přikázání lásky, *posláním* být solí země a světlem světa a *cílem* Boží království, které již začalo na zemi.

155. V jakém smyslu má Boží lid účast na třech funkcích Krista, kněze, proroka a krále?

Boží lid se podílí na *kněžském* úřadu Krista, když jsou pokřtění posvěcování Duchem svatým, aby přinášeli duchovní oběti: podílí se na *prorockém* úřadu, když díky nadpřirozenému smyslu víry k víře vytrvale lne, prohlubuje ji a vydává o ní svědectví; podílí se na *královském* úřadu, když slouží a tak následuje Krista, krále vesmíru, který se stal služebníkem všech, především chudých a trpících.

156. Jakým způsobem je církev Kristovým tělem?

Kristus, který zemřel a vstal z mrtvých, v sobě skrze Ducha Svatého intimně spojuje své věřící. Díky tomuto sjednocení s Kristem, jež je nejtěsnější v eucharistii, jsou věřící mezi sebou spojeni v lásce a vytvářejí jediné tělo, církev, jejíž jednota se uskutečňuje v rozmanitosti údů a funkcí.

157. Kdo je hlavou tohoto těla?

Kristus „je hlavou těla, to je církve“ (Kol 1,18). Církev žije z něho, v něm a pro něho. Kristus a církev tvoří „celého Krista“ (sv. Augustin); „Hlava a údy jsou takřka jedna mystická osoba“ (sv. Tomáš Akvinský).

158. Proč je církev také nazývána Kristovou nevěstou?

Sám Pán se označuje za „ženicha“ (Mk 2,19), který miluje svou církev a spojil se s ní věčnou smlouvou. Vydal sám sebe za ni, aby ji očistil svou krví, „posvětil“ (Ef 5,26) a učinil z ní plodnou matku všech božích dětí. Zatímco výraz „tělo“ ozřejmuje jednotu „hlavy“ a údů, výraz „ženich“ vyzdvihuje odlišnost obou v osobním vztahu.

159. Proč je církev nazývána *chrámem Ducha Svatého*?

Protože Duch Svatý přebývá v těle, jímž je církev: v její hlavě a v jejích údech; kromě toho se buduje církev v lásce Božím slovem svátostmi, ctnostmi a *charismaty*.

160. Co jsou charismata?

Charismata jsou zvláštní dary Ducha Svatého udělované jednotlivcům k prospěchu lidí, pro potřeby světa a zvláště pro budování církve, jejímuž učitelskému úřadu podléhá jejich rozlišování.

„Co je náš duch, to jest. naše duše, pro naše údy, totéž je Duch Svatý pro Kristovy údy, pro Kristovo tělo, jímž je církev.“ (sv. Augustin)

BÝT V BOHU

Láska spojuje. S láskou se skutečně podaří vyjít ze své osamělosti. Dokud nemiluješ, zůstáváš nehybný. Když tě zasáhne láska, náhle procitneš a poznáš Druhého.

Druhý v absolutním smyslu je Bůh. Nahrazuje všechny *druhé*, aniž by je ničil, naopak sjednocuje tě se všemi *druhými*, s nimiž se v životě setkáš: hmota a duch, rozum a cit, radost a bolest, skutečnosti viditelné a neviditelné, nebe a země, čas a věčnost, krása a logika, dům a nebeské království, smrt a vzkříšení. Bůh je opravdu vším, příčinou všeho a klíčem ke všemu. Věřit v Boha znamená světlo, pokoj, radost, jásot. Nevěřit znamená temnotu, smutek, nehynost, smrt. Jestliže modlit se znamená "být v Bohu", mohu tvrdit, že se modlím všude, poněvadž všude je můj chrám.

Tvrzení "nemohu se modlit, protože musím pracovat" je hloupé.

Kdo ti zakazuje, aby ses modlil při práci? Nebo abys věřil, že při práci můžeš být ponořen do modlitby?

Proč bychom měli modlitbu omezovat na slovo, myšlenku, místo nebo chvíli?

Snaž se to změnit.

Jestliže modlitbu chápeš jako spojení s Přítomností a tato Přítomnost je všude, můžeš se modlit stále. Miluješ-li, pak se modlíš, protože láska tě dovede k milované osobě a můžeš milovat když mluvíš, pláčeš, přemýšlíš, chodíš, spíš, stále... stále!

Dvacet čtyři hodin denně.

Carlo Carretto: Myšlenky na každý den. I.díl, Nové Město, 1997

K přemýšlení (výroky sv. Ignáce z Loyoly)

Dej mi jen svou lásku a milost a jsem dost bohatým a o nic už nežádám!

Největší užitek přináší láska, která nehledá žádný zisk. Jedinýma a veškerým ziskem lásky je milovat. Každá jiná láska, při níž se dává jen tolik, kolik se přijímá, je pouhým obchodem. Je to nízká a špinavá hrabivost. Kdo chce opravdu milovat, ať miluje nezištně!

Láska k Bohu se musí povznášet ještě výše. Nesmí hledat zisk, i když ho může dosáhnout: je jím sám Bůh - Láska. "Láska je z Boha a každý, kdo miluje, je zrozen z Boha a poznal Boha. Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska." (1 Jan 4, 7-8).

Sami si nesmírně škodíme, hledáme-li jinou odměnu kromě Boha. I kdybys všeho dosáhl, bez Boha jsi ubožákem. Vždyť i samo nebe by se stalo bez lásky Boží peklem a peklo, kdyby v něm byl přítomen Bůh, proměnilo by se v nebe.

Pouhá láska k tvorům nepřináší užitek, někdy docela škodí. Jedině láska k Bohu je plodná. Z ní plynou proudy všech darů milosti a slávy.

Miluj Boha - je to tak nesnadné? - a staneš se šťastným a blaženým!.

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Tech. red.: J. Brůček

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejně